

disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-
central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O
מקרא- key:

Talmud Navigator

פסחים-אור לארבעה עשר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא	מאן דאמר												
מתניתין באב הטומאה דאורייתא וולד הטומאה דאורייתא, ומאי מדבריהם - מדברי רבי אליעזר ורבי יהושע.	ריש לקיש משום בר קפרא:										!	◇	טו.
הי רבי יהושע?											^		טו.
אילימא הא רבי יהושע											!		טו.
חבית של תרומה שנוולד לה ספק טומאה, רבי אליעזר אומר: אם היתה מונחת במקום התורפה - ינחנה במקום המוצנע, ואם היתה מגולה - יכסנה.	דתנן: [רבי אליעזר]	◆	■								!		טו.
אם היתה מונחת במקום המוצנע - ינחנה במקום התורפה, ואם היתה מכוסה - יגלנה.	רבי יהושע:	◆	■								!		טו.
מי דמיל? התם - גרמא בעלמא, הכא - בידיים.											;		טו.
אלא - הא רבי יהושע											!		טו.
חבית של תרומה שנשברה בגת העליונה, ותחתונה חולין טמאין, מודה רבי אליעזר ורבי יהושע שאם יכול להציל ממנה רביעית בטהרה - יציל. ואם לאו, רבי אליעזר אומר: תרד ותטמא ואל יטמאנה ביד אף יטמאנה ביד.	דתנן: [רבי אליעזר]	◆	■								!	◇	טו.
אף יטמאנה ביד.	רבי יהושע:	◆	■								!	◇	טו.
אי הכי, האי מדבריהם? מדבריו מיבעי ליה											;		טו.
הכי קאמר: ממחלוקתן של רבי אליעזר ורבי יהושע למדנו.											!	◇	טו.
דיקא נמי, דקתני: מודה רבי אליעזר ורבי יהושע, שמע מינה.											■	■	טו.
מתניתין באב הטומאה דאורייתא וולד הטומאה דאורייתא. ומאי מדבריהם - מדברי רבי אליעזר ורבי יהושע.	וכן אמר רב נחמן אמר רבה בר אבהו:										!	◇	טו.
אין הנדון דומה לראיה, שכשהעידו רבותינו על מה העידו - אם על הבשר שנטמא בוולד הטומאה ששורפין אותו עם הבשר שנטמא באב הטומאה - זה טמא וזה טמא אם על השמן שנפסל בטבול יום שמדליקין אותו בנר שנטמא בטמא מת - זה פסול וזה טמא. אף אנו מודים בתרומה שנטמאת בוולד הטומאה, ששורפין אותה עם התרומה שנטמאת באב הטומאה. אבל היאך נשרף התלויה עם הטמאה? שמא יבא אליהו	איתיביה רבא לרב נחמן: אמר רבי יוסי:										;	◇	טו.
הפיגול והגותר והטמא, בית שמאי אומרים: אין נשרפין כאחת	[בית שמאי]	◆	■								;		טו.
ובית הלל אומרים: נשרפין כאחת.	בית הלל:	◆	■								;		טו.
ואי סלקא דעתך רבי מאיר מדברי רבי יהושע קאמר - אמאי מהדר ליה רבי יוסי מדברי חנינא סגן הכהנים?											;		טו.
רבי יוסי לאו אדעתיה, דהוא סבר: רבי מאיר מדברי חנינא סגן הכהנים קאמר ליה, ואמר ליה: אנא מדברי יהושע קאמינא. ואמר ליה: ואפילו לרבי יהושע נמי אינה היא המדה, דהא מודה רבי אליעזר ורבי יהושע ששורף זו בפני עצמה וזו בפני עצמה.	אמר ליה רב נחמן:										!	◇	טו.
ואמאי אינה היא המדה? מדה ומדה היא											;	◇	טו.
שאני התם, דאיכא הפסד חולין.											!	◇	טו.
מתניתין נמי איכא הפסד דעצים	מתקף לה רב ירמיה:										;	◇	טו.
להפסד מרובה - חששו, להפסד מועט - לא חששו.	אמר ליה ההוא סבא:										!	◇	טו.
מחלוקת - בשש, אבל בשבע - דברי הכל שורפין.	רבי אסי אמר רבי יוחנן:											■	טו.
נימא קסבר רבי יוחנן: מתניתין באב הטומאה דאורייתא, וולד הטומאה דרבנן, ומאי מדבריהם - מדברי רבי חנינא סגן הכהנים.	רבי זירא לרבי אסי:											^	טו.
אין.	אמר ליה: [רב אסי]										!		טו.
מתניתין באב הטומאה דאורייתא וולד הטומאה דרבנן, ומאי מדבריהם - מדברי רבי חנינא סגן הכהנים. ומחלוקת בשש, אבל בשבע - דברי הכל שורפין.	איתמר נמי, אמר רבי יוחנן:											■	טו.
לימא מסייע ליה:												;	טו.

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof	מקרא-key:
---	------------------

Talmud Navigator

פסחים-אור לארבעה עשר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מירא	מאן דאמר											
הפיגול והנוטר והטמא, בית שמאי אומרים: אין נשרפין כאחת	[בית שמאי]								◊	?		טו:
נשרפין כאחת.	בית הלל:								◊	?		טו:
שאני התם, דאית להו טומאה מדרבנן.										!		טו:
הפיגול והנוטר - מטמאין את הידים.	דתנן:									!		טו:
לימא מסייע ליה.										?		טו:
הפת שעפשה ונפסלה מלאכול לאדם, והכלב יכול לאכלה - מטמאה טומאת אוכלין בכביצה, ונשרפת עם הטמאה בפסח.										?		טו:
שאני התם, דעפרא בעלמא הוא.										!		טו:
אי הכי, מאי מודה?										?	◊	טו:
הכי קאמר ליה רבי יוסי לרבי מאיר: אפילו לרבי יהושע דמיקל, כי מיקל - בתלויה וטמאה, אבל בטהורה וטמאה - לא.										!	◊	טו:
אי הכי, אמאי אינה היא המדה? מדה ומדה היא										?	◊	טו:
הכא בבשר שנטמא במשקין שנטמאו מחמת שרץ, ואזאד רבי מאיר לטעמיה ורבי יוסי לטעמיה	רבי ירמיה:									!	◊	טו:
רבי מאיר לטעמיה, דאמר: טומאת משקין לטמא אחרים - דרבנן									◊	!	◊	טו:
ורבי יוסי לטעמיה, דאמר: טומאת משקין לטמא אחרים - דאורייתא									◊	!	◊	טו:
ספק משקין ליטמא - טמא, לטמא אחרים - טהור, דברי רבי מאיר	דתניא: [רבי מאיר]								◊	!	◊	טז:
וכן היה רבי אלעזר אומר כדבריו.	[רבי אלעזר]									!	◊	טז:
לכל טמא.	רבי יהודה:								◊	!	◊	טז:
לאוכלין - טמאין, לכלים - טהורין.	רבי יוסי ורבי שמעון:								◊	!	◊	טז:
וסבר רבי אלעזר משקין אית להו טומאה בעולם?										?		טז:
אין טומאה למשקין כל עיקר.	והתניא, רבי אלעזר:									?	◊	טז:
תדע, שהרי העיד רבי יוסי בן יועזר איש צרידה על איל קמצא דכן, ועל משקין בית מטבחיא דכן.	[רבי יוסי בן יועזר איש צרידה]									?		טז:
הניחא לשמואל, דאמר: דכן מלטמא טומאת אחרים, אבל טומאת עצמן יש להן - שפיר.										!		טז:
אלא לרב, דאמר דכן ממש - מאי איכא למימר?										?		טז:
אחזא.	רב נחמן בר יצחק:									!	◊	טז:
והא כדבריו קאמר דנפיש, ועוד: והא וכן קתני										?		טז:
קשיא.										■		טז:
דכן ממש	גופא, רב:										◊	טז:
דכן מלטמא טומאת אחרים, אבל טומאת עצמן - יש להן.	שמואל:										◊	טז:
דכן ממש, קסבר: טומאת משקין דרבנן, וכי גזרו רבנן - במשקין דעלמא, ובמשקין בית מטבחיא לא גזרו.	רב:										◊	טז:

<p> disputants- חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה key-מקרא: </p>	<p> statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה </p>
--	--

Talmud Navigator

פסחים-אור לארבעה עשר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו
מימרא	דכן מלטמא טומאת אחרים, אבל טומאת עצמן - יש להן. קסבר: טומאת משקין עצמן דאורייתא, לטמא אחרים - דרבנן. וכי גזור רבנן - במשקין דעלמא, במשקין בית מטבחיא - לא גזור. וכי לא גזור רבנן - לטמויי אחרים, אבל טומאת עצמן - יש להן.															
שמואל:	רבי הונא בר חיננא לבריה: כי עיילת לקמיה דרב פפא, רמי ליה: מי אמר שמואל דכן מלטמא טומאת אחרים, אבל טומאת עצמן - יש להן, קרי כאן (ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל															
רבי שישא בריה דרב אידי:	מידי דהוה ארביעי בקדש.															
רביעי בקדש - לא איקרי טמא, האי - איקרי טמא	מתקף לה רב אשי:															
קשיא.																
(ויקרא יא) וכל משקה אשר ישתה בכל כלי יטמא	תא שמע:															
מאי יטמא - הכשיר.																
הכשיר? - מרישא דקרא שמעת ליה מכל האכל אשר יאכל וגו'																
חד בתלושין וחד במחוברין. וצריכי, דאי אשמעינן בתלושין - משום דאחשבינהו, אבל מחוברין - אימא לא. ואי תנא מחוברין - משום דקיימי בדוכתייהו חשיבי, אבל תלושין - אימא לא, צריכי.																
(ויקרא יא) אך מעין ובור מקוה מים יהיה טהור	תא שמע:															
מאי יהיה טהור - מטומאתו.																
ותלושין מי מכשירין?																
משקין בית מטבחיא, לא דיין שהן דכן - אלא שאין מכשירין	והאמר רבי יוסי ברבי חנינא:															
תירגמא על דם.																
מנין לדם קדשים שאינו מכשיר - שנאמר (דברים יב) על הארץ תשפכנו כמים, דם שנשפך כמים - מכשיר, דם שאינו נשפך כמים - אינו מכשיר.	דאמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:															
הרי דם התמצית, דנשפך כמים ואינו מכשיר	מתקף לה רב שמואל בר אמי:															
הנח לדם התמצית, דאפילו בחולין נמי לא מכשיר.	אמר ליה רבי זירא:															
דאמר רחמנא (דברים יב) רק חזק לבלתי אכל הדם כי הדם הוא הנפש, דם שהנפש יוצאה בו - קרוי דם, דם שאין הנפש יוצאה בו - אינו קרוי דם.	קבלה מיניה רב שמואל בר אמי:															
דם שנשטמא וזורק, בשוגג - הורצה, במזיד - לא הורצה	תא שמע:															
מדרבנן, ודלא כרבי יוסי בן יעזר איש צרידה.																
על מה הציץ מרצה - על הדם ועל הבשר ועל החלב, שנשטמא בין בשוגג בין במזיד, בין באונס בין ברצון, בין ביחוד בין בציבור	תא שמע:															
מדרבנן, ודלא כרבי יוסי בן יעזר איש צרידה.																
(שמות כח) ונשא אהרן את עון הקדשים וכי איזה עון הוא נושא? אם עון פיגול - הרי כבר נאמר (ויקרא יט) לא ירצה, אם עון נותר - הרי כבר נאמר (ויקרא ז) לא יחשב, הא אינו נושא אלא עון טומאה שהותרה מכללה בציבור.	תא שמע:															
מאי לאו - טומאת דם?																
לא, טומאת קמצים.	רב פפא:															
(חגי ב) הן ישא איש בשר קדש בכנף בגדו ונגע בכנפו אל הלחם ואל הנזיד ואל היין ואל שמן ואל כל מאכל היקדש ויענו הכהנים ויאמרו לא	תא שמע:															
אישחשב כהני	ואמר רב:															
מידי הוא טעמא אלא לרב, רב משקי בית מטבחיא תני, אבל משקי - בי מדבחיא - מטמא.																

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 ^ שאלה-challenge
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מירא-statement
 ? קושיא-challenge
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-אור לארבעה עשר	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מירא											
אישתבש כהני	גופא רב:								♦	■	<
לא אישתבש כהני.	שמואל:								♦	■	<
אישתבש כהני, רביעי בקדש בעא מינייהו, ואמרו ליה טהור.	רב:								■	◊	
לא אישתבש כהני, חמישי בקדש בעא מינייהו ואמרו ליה טהור.	שמואל:								■	◊	
בשלמא לרב - היינו דכתיב ארבעה: (הגי ב) לחם ונזיד ויין ושמן, אלא לשמואל, חמשה מנא ליה?									ז		
מי כתיב ונגע כנפו? (הגי ב) ונגע בכנפו כתיב - במה שנגע בכנפו.									!		
(הגי ב) ויאמר חגי אם יגע טמא נפש בכל אלה היטמא ויענו הכהנים ויאמרו יטמא.	תא שמע:								■	ז	◊
בשלמא לשמואל - מדהכא לא אישתבש - התם נמי לא אישתבש. אלא לרב, מאי שנא הכא דאישתבש ומאי שנא התם דלא אישתבש?									ז		
בקיאיין הן בטומאת מת, ואין בקיאיין הן בטומאת שרץ.	רב נחמן אמר רבה בר אבהו:								!		◊
התם רביעי, הכא שלישי.	רבינא								!		◊
(הגי ב) ויען חגי ויאמר כן העם הזה וכן הגוי הזה לפני נאם ה' וגו'.	תא שמע:								■	ז	◊
בשלמא לרב - היינו דכתיב טמא, אלא לשמואל אמאי טמא?									ז		
איתמודי קא מתמה.									!		
והא וכן כל מעשה ידיהם כתיב									ז		
מתוך שקלקלו את מעשיהם - מעלה עליהם הכתוב כאילו הקריבו בטומאה.	מר זוטרא ואיתימא רב אשי:								!		
משקי בית מטבחיא	גופא, רב תני:								♦	■	<
משקי בי מדבחיא.	לוי תנא:								♦	■	<
ללוי הניחא אי סבירא ליה כשמואל									ז		◊
דכן מלטמא טומאת אחרים, אבל טומאת עצמן יש להן	דאמר[שמואל]								■	ז	◊
משכחת לה, דנגעי כולהו בראשון.									ז		
אלא אי סבר ליה כרב									ז		
דכן ממש	דאמר[רב]								■	ז	
היכי משכחת לה?									ז		
על כרחך כשמואל סבירא ליה.									!		
ולשמואל, הניחא אי סבר לה כרב									ז		◊
משקי בית מטבחיא, אבל משקי בי מדבחיא אחרני נמי מיטמאו	דתני[רב]								■	ז	◊
רביעי הוא דלא עביד חמישי, הא שלישי - עביד רביעי.									ז		
אלא, אי סבר ליה כלוי									ז		
משקי בי מדבחיא	דתני:[לוי]								■	ז	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

פסחים-אור לארבעה עשר		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב			
מאי איריא רביעי דלא עביד חמישי? אפילו שני ושלישי נמי לא עבד?												ז	י.			
על כרחיך כרב סבירא ליה.												!	י.			
תניא כוותיה דרב, תניא כוותיה דלוי.												■	י.			
הדם והיין והשמן והמים, משקי בי מדבחיא, שנטמאו בפנים והוציאן לחוץ - טהורין. נטמאו בחוץ והכניסן בפנים - טמאין.	תניא כוותיה דלוי:											■	◊	י.		
איני?												ז	י.			
והאמר רבי יהושע בן לוי: משקי בי מדבחיא, לא אמרו דכן אלא במקומן.												ז	י.			
מאי לאו - למעוטי נטמאו בפנים והוציאן לחוץ												ז	י.			
לא, למעוטי נטמאו בחוץ והכניסן בפנים.												!	י.			
והא במקומן קאמר												ז	י.			
הכי קאמר: לא אמרו דכן - אלא שנטמאו במקומן.												!	◊	י.		
הדם והמים, משקי בית מטבחיא, שנטמאו בין בכלים בין בקרקע - טהורין.	תניא כוותיה דרב: [ת"ק]											◆	■	◊	י.	
בכלים - טמאין, בקרקע - טהורין.	רבי שמעון:											◆	■	◊	יב:	
אפילו למאן דאמר טומאת משקין דאורייתא - משקי בית מטבחיא הלכתא גמירי לה.	רב פפא:												■	◊	יב:	
ואלא הא דאמר רבי אליעזר: אין טומאה למשקין כל עיקר, תדע, שהרי העיד ר' יוסי בן יעזר איש צרידה על משקי בית מטבחיא דכן.	רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא:												■	ז	◊	יב:
ואי הלכתא גמירי לה - מי גמרינן מינה?													ז		יב:	
והא רבי שמעון, דאמר טומאת משקין דאורייתא	רבינא לרב אשי:												ז	◊	יב:	
לכלים - טהורין, לאוכלין - טמאין.	דתניא, רבי יוסי ורבי שמעון:												■	ז	יב:	
בכלים - טמאין, בקרקע - טהורין.	והכא קאמר רבי שמעון:												■	ז	◊	יב:
ואי הלכתא היא - מה לי בכלים מה לי בקרקע?													ז		יב:	
קשיא.													■	◊	יב:	
הא דאמרת בקרקע טהורין - לא שנו אלא מים, אבל דם לא. ומים נמי, לא אמרן אלא דהוי רביעית, דחזי להטביל ביה מחטין וצינורות, אבל לא הוי רביעית - טמאין.	רב פפא:													■	◊	יב:
לכל טמא.	אמר מר: רבי יהודה:													■	◊	יב:
למימרא דסבר רבי יהודה טומאת משקין לטמא טומאת כלים דאורייתא?													ז		יב:	
כל הכלים שיש להן אחורים ותוך, כגון הכרים והכסתות והשקין והמצופין, נטמא תוכו - נטמא גבו, נטמא - גבו - לא נטמא תוכו.	והתנן:												■	ז	◊	יב:
במה דברים אמורים - שנטמאו מחמת משקין, אבל נטמאו מחמת שרץ - נטמא תוכו נטמא גבו, נטמא גבו נטמא תוכו.	רבי יהודה:												■	ז	◊	יב:
ואי סלקא דעתך טומאת משקין לטמא כלים דאורייתא, מה לי נטמא מחמת משקין, מה לי נטמא מחמת שרץ?													ז		יב:	
חזר בו רבי יהודה.	רב יהודה אמר שמואל:												!	◊	יב:	
לעולם לא הדר. הא - במשקין הבאין מחמת ידים, הא - במשקין הבאין מחמת שרץ.	רבינא:												!		יב:	
אי הכי אתני במה דברים אמורים שנטמאו מחמת משקין, ליפלוג וליתני בדידה: במה דברים אמורים - במשקין הבאין מחמת ידים, אבל במשקין הבאין מחמת שרץ - נטמא תוכו נטמא גבו, נטמא גבו נטמא תוכו													ז		יב:	

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים אור לארבעה עשר	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
אלא מהוורתא כדשנין מעיקרא: חזר בו רבי יהודה.		!
מכלים הוא דהדר ביה, אבל באוכלין כרבי יוסי ורבי שמעון סבירא ליה. או דילמא: לגמרי הדר ביה, כרבי מאיר?	איבעיא להו:	◊ ^
פרה ששתתה מי חטאת - בשרה טמא	רב נחמן בר יצחק: תא שמע: [ת"ק]	◊ ◊
בטלו במעיה.	רבי יהודה:	◊ ◊
ואי סלקא דעתך מכלים הוא דהדר ביה, אבל באוכלין כרבי יוסי ורבי שמעון סבירא ליה - אמאי בטלו במעיה לגמרי? נהי דטומאה חמורה לא מטמאו, טומאה קלה מיהא ניטמאן		◊
מאי בטלו במעיה נמי - בטלו מטומאה חמורה. אבל טומאה קלה מטמאו		!
מכלל דתנא קמא סבר טומאה חמורה נמי מטמאו? הא בשרה טמא קתני		◊
כולה רבי יהודה היא, וחסורי מיחסרא והכי קתני: פרה ששתתה מי חטאת - בשרה טמא, במה דברים אמורים - טומאה קלה, אבל טומאה חמורה - לא. שרבי יהודה אומר: בטלו במעיה.		!
לעולם בטלו במעיה לגמרי, משום דהוה ליה משקה סרוח.	רב אשי:	◊ !
לאוכלין - טמאין, לכלים - טהורים.	רבי יוסי ורבי שמעון:	◊
רבי יוסי בשיטת רבי עקיבא רבו אמרה, דריש יטמא - יטמא.	רבה בר בר חנה אמר ריש לקיש:	◊
(ויקרא יא) וכל כלי חרש אשר יפל מהם וגו' אינו אומר טמא, אלא יטמא - יטמא אחרים. לימד על ככר שני שעושה שלישי בחולין.	דתנן, בו ביום דרש רבי עקיבא:	◊
והכא היכי דריש		^
(ויקרא יא) וכל משקה אשר ישתה בכל כלי יטמא - יטמא, לטמא טומאת אוכלין.		!
אתה אומר לטמא טומאת אוכלין, או אינו אלא לטמא טומאת משקין?		◊
לא כך היה.	אמרת:	!
מאי לא כך היה?		^
לא מצינו טומאה שעושה כיוצא בה.	רב פפא:	!
מגופיה דקרא נמי לא מצית אמרת יטמא - לטמא טומאת משקין, דאי סלקא דעתך יטמא דסיפא לטמא טומאת משקין, יטמא דרישא נמי - לטמא טומאת משקין, נייערביניהו וניכתביניהו (ויקרא יא) מכל האכל אשר יאכל אשר יבוא עליו מים וכל משקה אשר ישתה בכל כלי יטמא. תרי יטמא למה ליה? אלא: יטמא דרישא, - לטמא טומאת משקין, יטמא דסיפא - לטמא טומאת אוכלין.	רבינא:	◊ !
ואימא לטמא את הכלים		◊
ולאו קל וחומר הוא? ומה כלי שמטמא משקה - אין מטמא כלי, משקין הבאין מחמת כלי - אינו דין שלא יטמאו את הכלים?		!
ואימא: כי לא מטמאו - משקין הבאין מחמת כלי, אבל משקין הבאין מחמת שרץ - הכי נמי דמטמאן		◊
משקין הבאין מחמת שרץ מי כתיבי?		!
ולאו מקל וחומר קאתי? ומה משקין הבאין מחמת כלי - מטמאין, משקין הבאין מחמת שרץ - לא כל שכן?		◊
דיו לבא מן הדין להיות כנדון.		!
יטמא דרישא היכי דריש		^
מכל האכל אשר יבוא עליו מים יטמא, יטמא - לטמא את המשקין.		!
אתה אומר לטמא את המשקין, או אינו אלא לטמא את הכלי?		◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

פסחים-אור לארבעה עשר		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמרת קל וחומר: ומה משקה שמתמא אוכל - אינו מטמא כלי, אוכל שאין מטמא אוכל - אינו דין שלא יטמא כלי, הא מה אני מקיים יטמא - לטמא את המשקין, שהן עלולין לקבל טומאה.												!	יה:
מאי איריא משקין משום דעלולין לקבל טומאה, תיפוק ליה משום דליכא מידי אחרינא												ז	יה:
הכי קאמר: וכי תימא אוכל חמור, דמטמא משקין ניטמייה לכלי - ההוא חומר דמשקין הוא, משום דמשקין עלולין לקבל טומאה, ומה היא עלילתן - שמקבלין טומאה שלא בהכשר.												!	יה:
יטמא - דאין עושה כיוצא בה, - מהכא נפקא?												ז	יה:
(ויקרא יא) וכי יתן מים על זרע ונפל מנבלתם עליו טמא הוא - הוא טמא, ואין עושה טומאה כיוצא בה	מהתם נפקא:											ז	יה:
חד במשקין הבאין מחמת שרץ, וחד במשקין הבאין מחמת כלי. וצריכי דאי אשמועינן במשקין הבאין מחמת כלי - משום דלא חמירי, אבל במשקין הבאין מחמת שרץ, דחמירי - אימא עושה טומאה כיוצא בה.												!	יה:
ולשמעינן משקין הבאין מחמת שרץ, וכל שכן משקין הבאין מחמת כלי												ז	יה:
מילתא דאתיא בקל וחומר - טרח וכתב לה קרא.												!	יה:
לא רבי יוסי סבר כרבי עקיבא, ולא רבי עקיבא סבר כרבי יוסי:	רבינא לרב אשי, והא אמר רבא:											ז	יה:
רבי יוסי בשיטת רבי עקיבא רבו אמרה, וליה לא סבירא ליה.	אמר ליה: [רב אשי]											!	יה:
בשלמא רבי יוסי לא סבר לה כרבי עקיבא	רב אשי לרב כהנא:											ז	יה:
מניין לרביעי בקודש שהוא פסול? ודין הוא, ומה מחוסר כפורים שמתר בתרומה - פסול בקודש, שלישי שפסול בתרומה - אינו דין שיעשה רביעי בקודש. ולמדנו שלישי בקודש מן התורה, ורביעי מקל וחומר. שלישי מן התורה דכתיב (ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל מי לא עסקינן דנגע בשני? רביעי מקל וחומר - כדאמרינן.	דתניא אמר רבי יוסי:											ז	יה:
ואי סלקא דעתך סבר כרבי עקיבא, ניתני נמי רביעי בתרומה וחמישי בקודש												ז	יט:
אלא רבי עקיבא לא סבר כרבי יוסי מנלן?												ז	יט:
דלא לישתמיט תנא וליתני רביעי בתרומה וחמישי בקודש, ונימא רבי עקיבא היא.	אמר ליה: [רב כהנא]											!	יט:
ואנן אהכי ניקום ונסמוך?												ז	יט:
הכלי מצרף את מה שבתוכו לקודש, אבל לא לתרומה, והרביעי בקודש פסול והשלישי בתרומה.	נפק רב אשי, ואי תימא רב כהנא, דק ואשכח הא דתנן:											!	יט:
מעדותו של רבי עקיבא נשנית משנה זו	ואמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:											!	יט:
הסולת והקטורת והלבונה והגחלים, שאם נגע טבול יום במקצתן - פסל את כולן.	דתנן הוסיף רבי עקיבא:											!	יט:
רביעי - אין, חמישי - לא. שלישי - אין, רביעי - לא.												!	יט:
צירוף דרבנן.	אלמא קסבר: [ר"ע]											◆	יט:
ופליגא דרבי תנין												■	יט:
צירוף דאורייתא, שנאמר (במדבר ז) כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת - הכתוב עשה כל מה שבכף - אחת.	דאמר: [רבי תנין]											◆	יט:
על מחט שנמצאת בבשר - שהסכין והידים טהורות והבשר טמא. נמצאת בפרש - הכל טהור.	תנן התם:											■	יט:
זכינן שאין טומאת ידים במקדש.	רבי עקיבא:											■	יט:
ונימא שאין טומאת ידים וכלים במקדש												ז	יט:
רבי יהודה אמר רב, ואיתימא רבי יוסי ברבי חנינא:												!	יט:

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 :מקרא-key

Talmud Navigator

פסחים-אור לארבעה עשר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
והא תרווייהו בו ביום גזרו	רבא:			ז								יט:
הספר, והידים, והטבול יום, והאוכלין והכלים שנטמאו במשקין	דתנן:			ז								יט:
הנח לטומאת סכין, דאפילו בחולין נמי לא מטמא. האי סכין דנגע במאי? אילימא דנגע בבשר - הא אין אוכל מטמא כלי, ואלא דנגע במחט - והא אין כלי מטמא כלי.	אלא אמר רבא:			!								יט:
האי מחט מאי עבידתיה?								א			◇	יט:
אי נימא ספק מחט								!				יט:
והא איתמר רבי אלעזר ורבי יוסי ברבי חנינא:								ז				יט:
לא גזרו על ספק הרוקין שבירושלים	חד אמר: [רבי אלעזר/רבי יוסי ברבי חנינא]							ז				יט:
לא גזרו על ספק הכלים שבירושלים	וחד אמר: [רבי אלעזר/רבי יוסי ברבי]							ז				יט:
כגון שאבדה לו מחט טמא מת, והכירה בבשר.	רב יהודה אמר רב:							!			◇	יט:
כגון שהיתה פרה חסומה ובאה מחוץ לירושלים.	רבי יוסי ברבי אבין:							!			◇	יט:
לא גזרו על ספק הרוקין שבירושלים	גופא: חד אמר: [רבי אלעזר/רבי יוסי ברבי חנינא]										◇	יט:
לא גזרו על ספק הכלים שבירושלים	וחד אמר: [רבי אלעזר/רבי יוסי ברבי]										◇	יט:
רוקין תנינא, כלים תנינא.								ז				יט:
רוקין תנינא								ז				יט:
כל הרוקין הנמצאין בירושלים טהורין, חוץ משל שוק העליון	דתנן:							ז				יט:
לא צריכא, אף על גב דאיתחזק זב.								!				יט:
כלים תנינא								ז				יט:
כל הכלים הנמצאים בירושלים, דרך ירידה לבית הטבילה - טמאין.	דתנן:							ז				יט:
הא דעלמא - טהורין								ז				יט:
דרך עליה - טהורין.	ולטעמיך, אימא סיפא:							!				יט:
הא דעלמא - טמאין.								!				יט:
אלא: רישא דוקא, וסיפא לאו דוקא, ולאפוקי גזייתא.								!				יט:
ולרב								ז				יט:
כגון שאבדה לו מחט טמא מת והכירה בבשר	דאמר: [רב]							ז			◇	יט:
בחלל חרב - חרב הרי הוא כחלל	כיון דאמר מר:							ז			◇	יט:
אדם וכלים נמי ליטמא								ז			◇	יט:
זאת אומרת עזרה רשות הרבים היא, והוה ליה ספק טומאה ברשות הרבים, וכל ספק טומאה ברשות הרבים - ספיקו טהור.	רב אשי:							!			◇	יט:
הא ברשות היחיד - ספיקו טמא הוא. מכדי, האי מחט - דבר שאין בו דעת לישאל הוא, וכל דבר שאין בו דעת לישאל בין ברשות הרבים בין ברשות היחיד ספיקו טהור								ז			◇	יט:
משום דהוי ספק טומאה הבאה בידי אדם								!				יט:

disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment
 O מעשה- story

מקרא- key:

Talmud Navigator

פסחים-אור לארבעה עשר	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
ספק טומאה הבאה בידי אדם נשאלין עליה, אפילו בכלי המונח על גבי קרקע - כדבר שיש בו דעת לישאל.	ואמר רבי יוחנן:											◇	יט:
והבשר טמא.												◇	<
האי בשר דאיתכשר במאי?											ז		כ.
אי נימא דאיתכשר בדם											!		כ.
מנין לדם קדשים שאינו מכשיר - שנאמר (דברים יב) לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים, - דם שנשפך כמים - מכשיר, ושאינו נשפך כמים - אינו מכשיר.	והא אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:										ז		כ.
ואלא דאיתכשר במשקי בית מטבחים											!		כ.
משקי בית מטבחים לא דיין שהן דכן, אלא שאין מכשירין.	והא אמר רבי יוסי ברבי חנינא:										ז		כ.
ואלא דאיתכשר בחיבת הקודש											!	◇	כ.
אימור דמהניא ליה חיבת הקודש לאיפסולי גופיה, למימנא ביה ראשון ושני נמי?											ז		כ.
תיפשוט דבעי ריש לקיש:											ז		כ.
צריך של מנחות, מונין בו ראשון ושני או לא?	[ריש לקיש]										ז		כ.
כגון שהיתה פרה של זבחי שלמים, והעבירה בנהר ושחטה, ועדיין משקה טופח עליה.	מפסחים אמו. י"ב אלעזר/רבי יוסי ברבי										!	◇	כ.
נמצאת בפרש הכל טהור.												◇	<
וניהדר פרש וניטמיה לבשר											ז		כ.
בפרש עבה.	רב אדא בר אהבה:										!	◇	כ.
אפילו תימא בפרש רכה, משום דהוי משקה סרוח.	רב אשי										!	◇	כ.
שרץ מטמא את המשקין, ומשקין מטמאין את הכלי, וכלי מטמא את האוכלין, והאוכלין מטמאין את המשקין, ולמדנו שלש טומאות בשרץ.	תני תנא קמיה דרב ששת:											◇	כ.
הני ארבעה הן											ז		כ.
גזו משקין דרישא.											!	◇	כ.
אדרבה, גזו משקין דסיפא											ז		כ.
לא אשכחן תנא דאמר משקין מטמאין כלי אלא רבי יהודה, והדר ביה.											!		כ.
וסימך נזייתא.												◇	כ.
שרץ שנמצא בתנור - הפת שבתוכו שניה, מפני שהתנור תחלה.	תנן התם:											◇	כ.
וניחזי להאי תנור כמאן דמלי טומאה דמי, ותיהוי האי פת ראשונה	רב אדא בר אהבה לרבא:										ז	◇	כ.
לא סלקא דעתך	אמר ליה: [רבא]										!		כ.
יכול יהו כל הכלים מטמאין מאויר כלי חרס - תלמוד לומר (ויקרא יא) כל אשר בתוכו יטמא וסמך ליה מכל האכל - אוכל מטמא מאויר כלי חרס, ואין כל הכלים מטמאין מאויר כלי חרס.	דתניא:										!	◇	כ.
רמי פיסחא אפיסחא ומשגי	רב חסדא:											◇	כ:
מי אמר רבי יהושע שתיהן כאחת											ז	■	כ:

disputants- חולקים- statement- מימרא
challenge- קושיא- ׀
question- שאלה- ^
answer- תירוץ- !
proof- ראייה- ■

נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment
מעשה- story O

מקרא- key:

Talmud Navigator

פסחים אור לארבעה עשר	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מימרא		
אין הנדון דומה לראיה, כשהעידו רבותינו על מה העידו - אם על הבשר שנטמא בולד הטומאה ששורפין אותו עם הבשר שנטמא באב הטומאה - זה טמא וזה טמא. אם על השמן שנפסל בטבול יום, שמדליקין אותו בנר שנטמא בטמא מת - זה פסול וזה טמא. אף אנו מודים בתרומה שנטמאת בולד הטומאה ששורפין אותה עם התרומה שנטמאת באב הטומאה, אבל היאך נשרוף אפילו תלויה עם הטמאה, שמא יבא אליהו	ורמינהו אמר רבי יוסי:	כ: ◊
הא - רבי שמעון ואליבא דרבי יהושע, הא - רבי יוסי ואליבא דרבי יהושע.	ומשני: [רב חסדא]	כ: ◊ !
ארבעה עשר שחל להיות בשבת מבערין את הכל מלפני השבת, ושורפין תרומות טמאות תלויות וטהורות, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]	כ: ◊ !
טהורה בפני עצמה, ותלויה בפני עצמה. וטמאה בפני עצמה.	רבי יוסי:	כ: ◊ !
לא נחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע על הטהורה ועל הטמאה שאין שורפין, על התלויה ועל הטהורה - ששורפין	רבי שמעון:	כ: ◊ !
על מה נחלקו - על התלויה ועל הטמאה שרבי אליעזר אומר תשרף זו בעצמה וזו בעצמה	[רבי אליעזר]	כ: ◊ !
שתיהן כאחת.	ורבי יהושע אומר:	כ: ◊ !
והא מתניתין רבי יוסי היא		כ: ◊
הכי קאמר רבי יוסי לרבי מאיר: אפילו רבי שמעון ואליבא דרבי יהושע, דמיקל - כי מיקל בתלויה וטמאה, אבל בטהורה וטמאה - לא.		כ: !
רמי תרומה אפיסתא ומשני	רבי יוסי ברבי חנינא:	כ: ◊
מי אמר רבי יהושע שתיהן כאחת		כ: ◊
חבית של תרומה שגולד בה ספק טמאה, רבי אליעזר אומר: אם היתה מונחת במקום התורפה - יניחנה במקום המוצנע, ואם היתה מגולה - יכסנה.	ורמינהו: [רבי אליעזר]	כ: ◊ !
אם היתה מונחת במקום המוצנע - יניחנה במקום התורפה, ואם היתה מכוסה - יגלנה.	רבי יהושע:	כ: ◊ !
גרמא - אין, בידים - לא		כ: ◊
הא - רבי שמעון אליבא דרבי יהושע, הא - רבי יוסי אליבא דרבי יהושע.	ומשני: [רבי יוסי ברבי חנינא]	כ: ◊ !
רמי תרומה אתרומה ומשני	רבי אלעזר	כ: ◊
מי אמר רבי יהושע: גרמא - אין, בידים - לא		כ: ◊
חבית של תרומה שנשברה בגת העליונה ותחתיה חולין טמאין - מודה רבי אליעזר ורבי יהושע שאם יכול להציל ממנה רביעית בטהרה - יציל.	ורמינהו: [מודה רבי אליעזר ורבי יהושע]	כ: ◊ !
ואם לאו, תרד ותטמא, ואל יטמאנה ביד.	רבי אליעזר:	כ: ◊ !
יטמאנה ביד	רבי יהושע:	כ: ◊ !
שאני התם דאיכא הפסד חולין.	ומשני: [רבי אלעזר]	כ: ◊ !
מתניתין נמי איכא הפסד עצים	מתקיף לה רבא:	כ: ◊
להפסד מרובה - חששו, להפסד מועט - לא חששו.	אמר ליה אבוי:	כ: ◊ !
ומנא תימרא דלהפסד מרובה חששו ולהפסד מועט לא חששו		כ: ◊
חבית של שמן שנסברה בגת העליונה, ובתחתונה חולין טמאין - מודה רבי אליעזר לרבי יהושע שאם יכול להציל ממנה רביעית בטהרה - יציל, ואם לאו - תרד ותטמא ואל יטמאנה ביד.	דתניא:	כ: ◊ !
מאי שנא שמן - דראוי להדליק, יין נמי ראוי לזילוף		כ: ◊
וכי תימא זילוף לאו מילתא היא		כ: !
והאמר שמואל משום רבי שותין מלוג בסלע, ומולפין מלוג בשתיים	והאמר שמואל משום רבי חייא:	כ: ◊

disputants-חולקים-♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה-O	statement-מימרא-■ ? קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

פסחים-אור לארבעה עשר		Talmud Navigator																				
מימרא	מאן דאמר	כ	י	ז	ו	ה	ט	י	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב		
בחדש.		!																			כ:	
והא ראוי לישנו		ז																				כ:
אתי ביה לידי תקלה.		!																				כ:
שמן נמי אתי ביה לידי תקלה		ז																				כ:
דרמי ליה בכלי מאוס.		!																				כ:
יין נמי רמי ליה בכלי מאוס		ז																				כ:
לזילוף קא בעי ליה, בכלי מאוס רמי ליה?		!																				כ:
ותקלה עצמה תנאי היא																						כ:
חבית של יין של תרומה שנטמאת, בית שמאי אומרים: תשפך חבל	דתניא: בית שמאי]												♦	■	■	■						כ:
תעשה זילוף.	בית הלל:												♦	■	■	■						כ:
אני אכריע, בשדה - תשפך חבל, בבית - תעשה זילוף.	רבי ישמעאל ברבי יוסי:																					כ:
בחדש - תשפך חבל, בישן - תעשה זילוף.	איכא דאמרי:																					כ:
אין הכרעת שלישיית מכרעת.	אמרו לו:																					כא:
מחלוקת - שנפלה לפחות ממאה סאה חולין טמאין, אבל נפלה למאה חולין טמאין - דברי הכל תרד ותטמא ואל יטמאנה ביד.	רבי יוסי ברבי חנינא:																					כא:
חבית שנשברה בגת העליונה ותחתיה מאה חולין טמאין - מודה רבי אליעזר לרבי יהושע, שאם יכול להציל ממנה רביעית בטהרה - יציל, ואם לאו - תרד ותטמא ואל יטמאנה ביד.	תניא נמי הכי:																					כא:
האי מודה רבי אליעזר לרבי יהושע? מודה רבי יהושע לרבי אליעזר מיבעי ליה																						כא:
איפוך.	רבי:	!																				כא:
לעולם לא תיפוך, הכא במאי עסקינן - בכלי שתוכו טהור וגבו טמא. מהו דתימא: ניגזור דילמא נגע גבו בתרומה - קא משמע לן.	רב הונא בריה דרב יהושע:	!																				כא:
הדרן עלך אור לארבעה עשר																						כ:

disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-
central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O
מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	כ	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	מ	נא
מימרא												
כל שעה שמותר לאכול - מאכיל לבהמה לחיה ולעופות, ומוכר לנכרי, ומותר בהנאתו, עבר זמנו - אסור בהנאתו, ולא יסיק בו תנור וכירים											■	כא.
אין ביעור חמץ אלא שריפה	רבי יהודה:										◆	כא.
אף מפרר וזורה לרוח או מטיל לים.	חכמים:										◆	כא.
כל שעה שמותר לאכול - מאכיל, הא כל שעה שאינו מותר לאכול - אינו מאכיל, לימא מתניתין דלא כרבי יהודה, דאי רבי יהודה - הא איכא חמש דאינו אוכל, ומאכיל.											◇	כא.
אוכלין כל חמש, ושורפין בתחלת שש	דתנן, רבי מאיר:										◆	כא.
אוכלין כל ארבע, ותולין כל חמש, ושורפין בתחלת שש	רבי יהודה:										◆	כא.
ואלא מאי - רבי מאיר היא, האי כל שעה שמותר לאכול מאכיל? כל שעה שאוכל מאכיל מיבעי ליה											◇	כא.
מתניתין רבן גמליאל היא.	רבה בר עולא:										!	כא.
חולין נאכלין כל ארבע, תרומה כל חמש, ושורפין בתחלת שש.	דתנן, רבן גמליאל:										!	כא.
והכי קאמר כל שעה שמותר לאכול כהן בתרומה - ישראל מאכיל חולין לבהמה לחיה ולעופות.											!	כא.
למה לי למיתנא בהמה, למה לי למיתנא חיה?											◇	כא.
צריכא, דאי תנא בהמה - דאי משיירא חזי לה, אבל חיה דאי משיירא קמצנעא לה - אימא לא. ואי תנא חיה - משום דאי משיירא מהת מצנעא, אבל בהמה זימנין דמשיירא ולא מסיק אדעתיה, וקאי עליה בכל יראה ובבל ימצא - אימא לא, צריכא.											!	כא.
עופות למה לי?											◇	כא.
אידי דתנא בהמה וחיה, תנא נמי עופות.											!	כא.
ומוכרו לנכרי.											■	כא.
פשיטא											◇	כא.
לאפוקי מהאי תנא											!	כא.
לא ימכור אדם חמצו לנכרי, אלא אם כן יודע בו שיכלה קודם פסח.	דתניא, בית שמאי:										◆	כא.
כל שעה שמותר לאכול - מותר למכור.	בית הלל:										◆	כא.
כותח וכל מיני כותח - אסור למכור שלשים יום קודם לפסח.	רבי יהודה בן בתירא:										■	כא:
ומותר בהנאה.											■	כא:
פשיטא											◇	כא:
לא צריכא שחרכו קודם זמנו. וקא משמע לן כדרבה											!	כא:
חרכו קודם זמנו - מותר בהנאה, אפילו לאחר זמנו.	דאמר רבה:										!	כא:
עבר זמנו אסור בהנאתו.											■	כא:
פשיטא											◇	כא:
לא צריכא, לשעות דרבנן.											!	כא:
המקדש משש שעות ולמעלה אפילו בחיטי קורדניא - אין חוששין לקדושין.	דאמר רב גידל אמר רב חייא בר יוסף אמר רבי יוחנן:										!	כא:

<p> disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה O </p>	<p> statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה </p>
---	--

מקרא- key:

Talmud Navigator

פסחים- כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קא:
מירא	ולא יסיק בו תנור וכירים.												כא:
	פשיטא												כא:
	לא צריכא, אלא לרבי יהודה												כא:
	אין ביעור חמץ אלא שריפה.												כא:
	סלקא דעתך אמינא: הואיל ואמר רבי יהודה מצותו בשריפה, בהדי דקא שריף ליה ליתהני מיניה - קא משמע לך.												כא:
	מנין לחמץ בפסח שאסור בהנאה - שנאמר (שמות יג) לא יאכל חמץ - לא יהא בו היתר אכילה. טעמא דכתב רחמנא לא יאכל חמץ הא לא כתב לא יאכל - הוה אמינא איסור אכילה - משמע, איסור הנאה - לא ופליגא דרבי אבהו												כא:
	כל מקום שנאמר לא יאכל לא תאכל לא תאכלו - אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה במשמע עד שיפרט לך הכתוב כדרך שפרט לך בנבילה.												כא:
	(דברים יד) לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתנה ואכלה או מכר לנכרי וגו'. אין לי אלא לגר בנתינה ולנכרי במכירה, לגר במכירה מנין? תלמוד לומר: לגר אשר בשעריך תתנה או מכר. לנכרי בנתינה מנין? תלמוד לומר תתנה ואכלה או מכר לנכרי. נמצאת אומר: אחד גר ואחד נכרי, בין במכירה בין בנתינה, דברי רבי מאיר.												כא:
	דברים ככתבן, לגר בנתינה ולנכרי במכירה.												כא:
	מאי טעמא דרבי יהודה?												כא:
	אי סלקא דעתך כדאמר רבי מאיר - ליכתוב רחמנא לגר אשר בשעריך תתנה ואכלה ומכר או למה לי? שמע מינה לדברים ככתבן.												כא:
	ורבי מאיר:												כא:
	או - להקדים נתינה דגר למכירה דנכרי.												כא:
	ורבי יהודה:												כא:
	הא לא צריך קרא, כיון דגר אתה מצווה להחיותו, ונכרי אי אתה מצווה להחיותו - לא צריך קרא, סברא הוא.												כא:
	בשלמא לרבי מאיר, דאמר אחד גר ואחד נכרי, בין במכירה בין בנתינה. מדאיצטריך קרא למישרא נבילה בהנאה - הא כל איסורין שבתורה אסורין בין באכילה בין בהנאה. אלא לרבי יהודה, דאמר לדברים ככתבן הוא דאתא - הא כל איסורים שבתורה מנא ליה דאסורין בהנאה?												כא:
	נפקא ליה (שמות כב) מלכלב תשלקון אותו, אותו אתה משליך לכלב, ואי אתה משליך לכלב כל איסורין שבתורה.												כא: